

LETO POSTÁVALO V HORÚCOM VZDUCHU

Lukáš Cabala

Artforum

Lukáš
Cabala

LETO
POSTÁVALO
V HORÚCOM
VZDUCHU

Artforum

Lukáš Cabala

Leto postávalo v horúcom vzduchu

© Lukáš Cabala, 2025

Design & Layout © Nikola Janíčková, 2025

© Artforum, 2025

Lukáš
Cabala

LETO
POSTÁVALO
V HORÚCOM
VZDUCHU

Artforum

Venujem rodičom

*Slýchal jsem povídat o tom,
že tady budeme jen tak polehávat,
po celý čas hrát na harfy a tak všelijak.*

Z piesne Kopej hrob můj, Antonín Hájek, Rangers

Er hat nicht alle Tassen im Schrank.
Nemecký frazeologizmus

Opatová nad Váhom, Slovensko

48.910627085054585, 18.098794193037538

Mohlo to byť asi päť rokov pred veľkým prepadnutím mraziarenskeho auta *Family Frost*. Nina kráčala cez dvor k domu a prstami vo vrecku kontrolovala drobnosti pozbierané z prachu pri bráne. Vonku sa šerilo. Za najvyššou strechou na západe obloha prechádzala do žltočervenej farby.

Vo vnútri sa vyzula a ticho prebehla chodbou popri kuchyni do detskej izby. Obal zo žuvačky, krátku paličku a štupeľ od piva položila na policu. Predmety najprv úhľadne zoradila, potom niekoľkokrát zmenila ich poradie. V kúte prevládala tma. Cez dve vysoké okná prenikali zvyšky dňa a osvetľovali biele skrine s detskými nálepkami.

„Ty si sa už vrátila?“ mama sa nečakane zjavila za jej chrbtom.

Ako to, že Nina nepočula vrzgať parkety pod kobercom v obývačke? Musela byť príliš zamyslená. Teraz videla mamin ustarostený pohľad upretý na jej novú zbierku.

„Dáme to preč, Ninka,“ vravela, „také špinavé veci nepatria do domu, dobre?“ Všetko zhrnula do dlane. Položila dcére ruku na plece, usmiala sa a zase odkráčala. Tentoraz už Nine

vŕzganie podlahy neušlo. Zvonku sa ozýval krik detí. Obvykle by jej prišlo ľúto, ak by z dvora počula kamarátov. Cez tieto letné prázdniny ju raz dali spať ešte za svetla a ona si myslela, že sa v posteli zmyší. Teraz jej neprekážalo byť vnútri skôr než ostatní. Veď o chvíľu padajúca tma aj ich zaženie dnu, ak nie tma, matky určite.

Medzi prstami cítila zrníčka prachu, mala by sa ísť okúpať. Napokon bola rada, že jej mama tie drobnosti vzala. Trochu sa jej totiž zdalo, akoby nad ňou malé veci pohodené po dvore získavali moc. Volali ju k sebe a chceli, aby si ich vzala domov a starala sa o ne. Nedokázala sa im vzoprieť, a mama ju zachránila spod ich nadvlády. Zajtra im rovno povie, ak sa nejaké vecičky zase ozvú, že nemôže, doma jej ich skrátka nedovolí.

„Je to normálne, všetky deti také čosi robia,“ počula tatu, keď sa priblížila k dverám kuchyne. Zbadal ju a veselo jej zamával. Potešila sa, že ho vidí. Dnes sa z lesnej správy vrátil neskôr, určite pre tie papiere, ktoré vždy spomína. Nevedela si príliš predstaviť, o čom je reč, ale aj mama sa s čímisi podobným často trápila v bufete, kde pracovala. Teraz však krájala cibuľu na kuchynskej linke a Nina v duchu hádala, čo bude na večeru. Po troch schodíkoch vybehla do kúpeľne.

Budova kedysi slúžila ako škola, preto mala neobvykle vysoké stropy a rozľahlé izby. V detskej sa v jednom rohu nachádzali skoro dvojmetrové stavané kachle, v zime si pri nich Nina rada ohrievala chrbát.

Lenže teraz bolo namiesto kachlí rozpálené leto a hore na roli za žltou slivkou sa vlnilo ešte stále zelené žito. Roľa sa prevažovala a stúpala k lesu. Na lúke Pod strážou sa kde-tu mihol ktosi so psom, v noci viseli na oblohe chladné hviezdy. Niekedy sa zdalo,

že sa ktorási odtrhla a kľučkuje medzi ostatnými, ale musela to byť len družica alebo lietadlo. Nina si v dospelosti viackrát spomenie, ako rodičia neraz po krátkej porade zdvihli telefón a zavolali do observatória, aby sa opýtali na nejaký zvláštny objekt na nebi. Pritom sami nevedeli, či je vzdialený pár kilometrov alebo tisíce svetelných rokov. V Nininých predstavách na roli medzi lesom a ich domom pristávali lietajúce taniere skoro každú noc. Presne také, aké poznala z filmov, čo po večeroch pozerali vďaka satelitu primontovanému na plechovej streche.

Možno v toto isté leto stáli všetci na erárnom dvore. Pohľady upierali k žiare, čo vychádzala zo zeme k nebu kdesi pri Skalke nad Váhom. Všetci: Čanádyovci, Kadetovci, obe rodiny Fatrsíkovcov a ďalší. Nakoniec sa ukázalo, že svetlo pochádzalo zo stavby. Realita trochu zahanbujúco pochovala ich divoké nočné teórie. A tak to bolo so všetkým, pomyslela si oveľa neskôr Nina. Bežné hlúposti v hlavách ľudí bujneli a vzápätí narážali na jednoduchú betónovú skutočnosť.

Podobne ako skruže za domom Kadetovcov. Počas bezmesečnej noci tam zastavilo nákladné auto s prekrytou poznávacou značkou a akísi chlapi ich kotúľali jednu po druhej na korbu. Ninina mama v dlhej nočnej košeli všetko pozorovala cez záclony. Zašla zadom k tehotnej Beáte. Manželia oboch boli práve mimo domova. Nemohlo ísť o náhodu, o tom bola Lujza Elena presvedčená. Tú noc sa spolu dohadovali, ako by mohli upovedomiť políciu, lebo vtedy ešte nemali zavedený telefón. Keď sa opatrne zadom vrátila domov, zistila, že auto s chlapmi je už preč.

Hneď ráno sa vybrala cez dvor ku Kadetovcom, v noci sa tadiaľ bála prejsť. Aj Mira Kadetová bola cez noc sama. Lujza Elena jej všetko podrobne povykladala. Potom vzala malú Ninu, stopky a išli dolu dedinou nazerať cez brány. Nina si nebola istá, či práve stopky sú to, čo človeku pomáha *stopovať* zločin. V jednom dvore zbadali podobné nákladné auto a Lujze Elene pomaly všetko začalo dávať zmysel. Človek z tohto dvora bol známy suseda Kadeta. Musel mu dať tip a ešte mu skruže aj pomohol naložiť. A pre toto Ninina mama a tehotná Beáta prežili snáď najťažšiu noc ich životov. Mysleli si, že keď tí chlapi naložia betónové skruže, pôjdu od domu k domu zabíjať a znásilňovať. Nina jednoducho vyrastala v iracionálne nafúknutom strachu sveta dospelých.

Ráno si s radosťou uvedomila, že ešte stále sú letné prázdniny. Za dva mesiace by sa snáď dalo docestovať aj na Mars. Len škoda, že škôlka si ju počká. Tá odporná nízka budova, kde každá skrinka smrdí, akoby v nej zostali zavreté dukátové buchtičky. Počká si aj so svojimi trpasličími postieľkami, nudnými hračkami a nezapamätateľnými učiteľkami.

Vyšla von. Nadšene na ňu vyskakoval čiernobiely špic Rony. Chcela ísť skontrolovať pascu na myši vzadu v šope. Otvorila dvere, ale zrak jej hneď padol na obrovského vtáka visiaceho dolu hlavou. Dlhé hnedé perá a farebná hlava. Stála s otvorenými ústami medzi poodieranými zárubňami. Potom sa otočila a bežala dovnútra. Vbehla do kuchyne a zajakavo vysvetľovala, čo videla v šope.

„Strelil som ho hneď ráno na roli, vieš z akej diaľky?“

Nechápavo hľadela na otca. Kým čosi stihla povedať, pokračoval.

„Vyšiel som do záhrady, zbadal som ho tam, tak som šiel pre malokalibrovku. Keď som sa vrátil naspäť, ešte stále sa prechádzal na uľahnutom žite. Dobrých tristo metrov odo mňa. Takto som zamieril, vystrelil a hneď padol na zem.“

„Prečo visí v šope?“ pripadalo jej to nesmierne zvláštne.

„Aby ho nikto nevidel, kým poň nepríde dedko. On ho potom ošklbe. Nina, ale nikomu ani muk, jasné?“

Áno, teraz jej to už bolo jasné. „Ani Peťkovi?“ aj tak sa spýtala, či náhodou jemu by nemohla.

„Ani tomu. A Paľovi už vôbec nie.“

No tak to vedela aj bez neho, ale pri Peťovi si nebola istá. Peter a Pavol boli bratia od Kadetovcov. Je pravda, že oni jej o skružiach tiež nepovedali a určite o nich museli vedieť. Možno sa aj doma smiali, keď ich mama hovorila Krištofovi Kadetovi, že sa u nich zastavila Lujza Elena a celá vyplašená rozprávala, ako v noci ktosi zobral všetky skruže spoza ich domu. Je ich škoda, radi v nich s chalanmi sedávali počas daždivých popoludní. Schúlení v krátkych betónových tuneloch. Paľko v nich skúšal fajčiť akúsi dutú suchú stonku. Vyzeral smiešne. Komu skruže patrili, Nina nevedela, najskôr Lesnej správe. Presne také totiž pozná z doliny. Sú zabudované všade, kde sa dá prejsť cez potok. Preteká nimi voda a ponad vedie cesta. Niekedy iba hlinená alebo štrková, inokedy aj asfaltová. Každú chvíľu cez takú prechádza, keď je s tatkom v lese. Často ju bráva hore do hôr, aby nemusela ísť do škôlky. Pred pár dňami sa rebríkom z hrubých polien prehupli do obory. Plot chránil čerstvo vysadené stromčeky pred divou zverou. V mladom poraste sa darilo jahodám a malinám. Nina sa prejedla a povracala skôr, než stihli prelízať cez plot späť na cestu. Domov mali ďaleko a ona okamžite zoslabla,

akoby týždeň ležala v horúčkach. Našťastie za ohybom zväžnice začuli traktor, pomaly sa ťahal dolu. Sedel v ňom Čimo, tatkov známy. Poznali sa z Lesnej správy, Čimo zväžal drevo. Teraz zviezol aj ich. Nina sedela nad veľkým kolesom v zavretej kabíne a pri každom hrboli na ceste si treskla hlavu o sklo. Snažila sa sústrediť na ďalšie jamy, ale nikdy nedokázala nárazu zabrániť. Tatko sedel traktoristovi po ľavej ruke a pozeral pred seba. Rany nebolo v hluku urevaného motora počuť. Nina sa povracala znova. Čimo len uhol nohou, nič nepovedal. Pri odbočke na Baranovú si spomenula, ako tam raz bola s Paľkom a Peťom na gazíku. Jej tatko ich neraz všetkých vzal, vtedy s nimi bola aj staršia sestra chlapcov Milena. Sedeli na vyťažených kmeňoch kúsok od poľovníckej chaty a čakali, kým Kamil čosi vybaví. Okolo nich šumeli lesy. Keď začuli typický piskot myšiaka hôrneho, zaklonili hlavy a hľadeli na oblohu.

„Boeing sedem štyri sedem,“ podotkol Peťo slávnostne.

„To je myšiak,“ zareagovala Nina a nechápavo pozrela na kamoša.

„Myslím to lietadlo, nevidíš?“ clonil si dlaňou oči pred slnkom a ukazoval na malú bielu bodku vysoko na oblohe.

„To je kaňa, nie myšiak,“ zakontroval Paľko.

Každý mal z domu niečo iné.

V tom Milena začala fňukať a škriabať si predlaktie. Všetci na ňu vystrašene pozreli.

„Mám tu kliešťa,“ ukázala si na ruku.

Hľadeli skúmavo na to miesto.

„Kúsok od žily,“ poznamenal Peťko.

Obkolesili ju a v predklone vyratúvali, ako dlho potrvá, kým sa dostane k žile, kam zaručene smeruje.

„Koľko mám asi času?“

Chlapci pokrčili ramenami. Nina videla, že na ňu zazerajú. Ak sa Kamil včas nevráti, Milena pravdepodobne zomrie. Stále sa obzerala k lúke, kde stála poľovnícka chata. Možno sa všetko urýchli, ak si posadajú do gazíka. Na zaplachtovanej korbe bolo dusno a každú chvíľu cez otvorené predné okná vletel ovad. Slnko páliło na plech kapoty. Keď sa Kamil konečne vrátil, Paľko mu ukázal kliešťa na sestrinej ruke.

„To si doma vytiahne,“ odvetil a začal sa rozplývať nad krásnym horúcim dňom. Nikto nevedel, čo si má myslieť.

„Je kúsok od žily,“ upozornila ho Nina, pre istotu, ak si náhodou nevšimol. On iba prikývol, naštartoval a o pár minút boli doma.

O dva dni sa Milena neobvykle hrala s Ninou. Bola o päť rokov staršia a mala svoj okruh kamarátov niekde mimo dvora. Na kliešťa si už nikto ani nespomenul. Hádzali na záhrade šípky do šikmej strechy krmelca, kde istú dobu chovali srnca. Kamilovi ho jedného dňa doniesol kolega. Nieкто z mesta ho našiel v lese pri ceste a neprezieravo ho vzal domov. Zopár dní ho držal v panelákovvej pivnici. Mláďa rýchlo chradlo. Postupne sa tajomstvo prezradilo a zakročili ľudia zo Štátnych lesov. Srnček potreboval detskú výživu. Vtedy si spomenuli na Kamila, otca dvojročnej dcéry. A naozaj! Dokázali udržať srnčeka pri živote, tri roky žil Nine pod oknami. Nakoniec ho nieкто zrejme otrávil, aspoň Lujza Elena o tom bola absolútne presvedčená. Prestal žrať, oči sa mu zakalili. Každú chvíľu ho ktosi chodil k plotu kŕmiť. Srnec sa volal Filip a na pamiatku po ňom zostali dva páry parožkov a krmelec. Milena tam stála a čakala, kým kamarátka hodí ďalšiu šípku. Nine preletelo hlavou,

či dievča nestojí príliš blízko, ale napriek tomu švihla rukou. Šípka s kovovým hrotom sa Milene zapichla do stehna. Výskala a skackala cez dvor domov. Nina uvažovala nad dvomi vecami, či z toho bude mať problém a či sa jej červená šípka niekedy vráti. Nestalo sa ani jedno.

Prebrala sa z driemot. Traktor ich vysadil dolu pri mostíku, odtiaľ už ľahko prešli domov. Tato uvaril žalúdočný čaj a podal ho Nine. Keď trochu vychladol, polovicu vypila. Potom sa povracala. Pekne do šálky.

„Výborne, trafila si,“ zasmial sa Kamil a šiel obsah vyliť do záchodovej misy. Nina si v detskej izbe ľahla do postele a čakala, kým sa z práce vráti mama. Robila bufetárku v motoreste Maják pri hlavnej ceste. Aj to miesto sa pre Ninu stávalo útočiskom, keď tam raz za čas mohla zostať namiesto škôlky. Lenže teraz cez prázdniny považovala svoju nevoľnosť za úplne zbytočnú. Ráno pre ňu prišli dedko s babkou, Kamilovi rodičia, a vzali ju stanovať k Nitrianskemu Rudnu. Viezli sa v starej bledomodrej embéčke stovke. Cestou uvažovala, čo budú mama s tatom robiť doma bez nej. Dojedať bažanta, to je jasné, ale inak čo? Možno pozorovať zvláštne objekty na nočnej oblohe. V duchu sa zasmiala a potom sa na zadnom sedadle ponorila do snov. Zobudila sa až kdesi na odpočívadle. Počula dedka, ako vraví: „Dočkaj, ešte zapnem sýtič.“ Ak niečo nepoznala a nezaujímalo ju to, tak sa ani neunúvala spýtať.

Na Rudne rozložili veľký plátenný stan. Voňal ako zaparený perinák. Babka prísne dohliadala, aby Nina nezjedla niččo nateraz zakázané. Lenže dedko ju vzal na prechádzku. V hostinci si objednal veľké pivo, Nine langoš a kofolu. „Nikom to nepovieme, ja som nemal pivo a ty si nezjedla langoš.“

V tom roku sa Ninina babka Otília z matkinej strany na dovolenke v Juhoslávii zoznámila s istým Erhardom Karnerom. Od dovŕšenia dôchodkového veku chodievala na juh rok čo rok. Jej muž zomrel krátko po Nininom narodení. Odišiel pred Vianocami a ona raz vo veľkej zásuvke pod skriňou svojich rodičov našla krabičku s diapozitívami. Boli zasadené v šedých rámčekom a keď ich jeden po druhom obracala proti svetlu z okna, videla celý pohreb. Zdalo sa, že medzi hrobmi sú kopy snehu, všetci mali hrubé kabáty, ženy aj kožušínové čiapky.

Babka Otília si potrpela na to, aby ju oslovovali menom, dokonca aj vnúčatá. Bývala v meste za mostami, v starej vile, ktorú kúpili v šesťdesiatych rokoch. Funkcionalistická stavba mala pôsobivú mestskú záhradu s betónovým bazénom. V dome nakoniec zostalo mnoho nevyužitých, ale udržiavaných a zariadených miestností. Sama obývala hlavne prvé podlažie. Na poschodia chodila len zalievať kvety a utierať prach. Z hornej terasy sa dal cez hrádzu vidieť kúsok rieky a protihľý breh. Výhľadu na Trenčiansky hrad nič nebránilo. Nina tam raz za čas chodievala na pár dní. Počúvala rozprávky z malých platní, no vo veľkom dome sa bála, pripadal jej strašidelný.

Posledné dni leta jej tatko z malého bicykla sňal pomocné kolieska. Spúšťala sa na ňom od garáže Lesnej správy, kde parkoval gazík. Každú chvíľu prišla domov s plačom a rozbitými kolenami

alebo ústami. Jedného dňa pády konečne ustali. Radosť jej však kazil zlý pocit z blížiaceho sa začiatku škôlky. Nina v rukách prevracala babkinu pohľadnicu z Juhoslávie. Neskôr prišiel aj list a s ním v obálke pár fotiek. Na jednej bola Otilia s Erhardom pred jeho plachetnicou. Prenajímal lode. Možno ju príde pozrieť do Trenčína, písala Otilia. Nikto vtedy netušil, akú veľkú rolu ešte Erhard Karner zohrá v ich malom svete.

Rána už boli príjemne chladné, slnko však k obеду ešte vždy vládalo zosilniť. Deti stále trávili celé poobedia vonku. Nina sa niekedy uchýlila aj k hrám s malými Fatrsíčkami, ako dve dievčatá volali. Ich dedko mal ťažného koňa a v ohradách im kvokali najpestrofarebnejšie sliepky. Čanádovci mali len biele brojlerky. Dievčatá boli síce nekonfliktné, ale aj veľmi nudné. Nina musela režírovať všetky hry a väčšinou bolo treba robiť iba to, pri čom nevadilo, že baby majú v ruke po krajci chleba s maslom a džemom. Možno sa tak narodili, pomyslela si Nina. Stále musia dávať pozor, aby im chlieb nespadol na špinavú zem. Pripadalo jej to strašne otravné, preto sa stretávala radšej s Paľkom a Petkom. Peťo rád kreslil alebo niečo majstroval u tatka v šope. Jeho starší brat Paľo vedel poriadne očervenieť od hnevu a rád špekuloval, ako niečo s niekým vykséftovať. Keď sa kúsok pod ich dvorom v jablňovom sade začala stavať veľká bytovka, otvorili sa im nové možnosti. Stavba sa naťahovala a trvala roky. Dolu pri potoku stálo niekoľko buniek, kde si robotníci nechávali náradie a kde zvykli desiatovať. Paľo za nimi chodieval a skúšal, či ich nejako neokašle. Stavbu nikto nestrážil, po fajronte sa po nej decká chodili motať, hoci to

mali zakázané. Samy cítili, že zákaz nie je mimoriadne prísny a je možné ho beztrešne porušovať.

Zo začiatku vznikli len dlhé jamy na základy. Zákopy, v ktorých sa dalo skrývať a naháňať. Paľkovi nevyšlo preskakovanie jamy a zvalil sa na dno. Smiali sa všetci, ale posrala sa pri tom len Nina. Šla sa domov prezliecť, a keď potom hľadala Paľka s Peťom, boli už doma.

Na začiatku septembra Paľko nastúpil už do tretej triedy. Škola stála hneď pri kostole, necelý kilometer od ich dvora. Paľo im zrazu pripadal akýsi veľký. Už sa s nimi toľko nehrával, čím mu škola šla ťažšie, tým viac sa musel učiť. Trochu mu závideli a trochu ho ľutovali.

Jedno poobedie sa všetci traja vybrali Potočnou ulicou dolu k Suke, tak volali garážovú krčmárku. Schválne zle vydávala, z pochopiteľných dôvodov hlavne deťom a alkoholikom. Nina s chalanmi si u nej zvykli kúpiť džús v krabičke a cestou domov ho cez slamku pomaly popíjali. Kúsok pred mostom zbadali opitého chlapíka. Nakláňal sa nad potokom, kde hučal malý vodopád a pod ním stála zadržaná voda pre kačice. Chytil svojho čierneho dlhosrstého špica a hodil ho dolu. Ten so skučaním vyliezol po príkrom kamenistom brehu naspäť za ním. Celý mokrý sa mu doplazil k nohám. Ujo s nezrozumiteľným zamrmlaním špica chytil oboma rukami za srst a znova ho šmaril do vody. Decká naňho hľadeli, chvíľu sa neubránili smiechu, lebo scéna vyzerala groteskne, ale ako tam psa hádzal znova a znova, odvrátili zrak. Chlap neprestával. Potichu sa ťahali hore cestou po rozbitom chodníku. Pred domom na Ninu zavolať otec, chystal sa na pílu a chcel, aby šla s ním.

Píla bola len kúsok od mosta, cez ktorý sa z dvora vychádzalo na hlavnú cestu pod cintorínom. Stála vedľa mlyna. Ten už dávno neslúžil, len meno zostalo. Kamil si prišiel po piliny, boli dohodnutí s majiteľom Palendom. Spolu s Ninou vošli pod drevenú strechu, dospeli sa museli skrčiť. Naplnili tri vrecia, hodili si ich na káricku a viezli späť domov. Polovicu jedného vrecia hneď vysypali do maštale. Patrila čiernemu huculovi, ktorého si Kamil pred rokom kúpil. Dohodil mu ho Fatrsík a šli poň spolu do Drahoviec pri Piešťanoch. Kamil síce na koni nikdy nejazdil, ale hucul je komótny, hoci tvrdohlavý kôň nižšieho veku. Hodil sa mu na pochôdzky do lesa a, ak by sa naučil nebať sa strelby, zišiel by sa aj na poľovačky. Po roku si Kamil zmyslel, že by možno prikúpil ešte jedného, menšieho pre Ninu. Nič jej nepovedal, len stĺkol drevenú bídu a pripevnil ju na vozík. Na ich starom bielom wartburgu, čo mali po otcovi Lujzy Eleny, sa už príliš jazdiť nedalo, a tak si požičali embéčku od dedka, Kamilovho otca. Nina sa stále pýtala, kam idú. Búdka, čo sa viezla za nimi na vozíku, dodávala výletu tajomný nádych. Hlavne, že nemusela ísť do škôlky.

Nedošlo jej to, ani keď sa začali podozrivo blížiť k Bojníc-
kému zámku. Cez pracovný deň doobeda sa pri vstupe nemotalo
veľa ľudí. Kamil vbehol do správcovho domu a odtiaľ vyšiel
aj s ním. Presadli si do pracovného auta a Nina si na zadnej
sedačke všimla kivi a dva banány. Keď muž na chvíľku zastal
a kamsi odbehol, spýtala sa tatka, či si myslí, že banány sú pre
opice. Hneď, ako sa správca vrátil, Kamil ju vyzradil: „Nina sa
pýta, či je to ovocie pre šimpanzy.“

„Je pre teba!“

„Tak vidíš, mala si pravdu, je to pre opicu,“ dodal Kamil so smiechom.

Prišli k ohrade, pod prístreškom žral seno hnedo-biely poník. Kamil dal správcovi šesťtisíc korún, naložili poníka do búbky a pomaly sa ťahali domov. Asi v polovici cesty zastavili na odpočívadle.

„Pod', ideme ho skontrolovať,“ otec otvoril dvere a trhol celým telom, aby sa ľahšie vysúkal z hlbokého sedadla. Kubo, tak sa poník volal, vyzeral spokojne. Keď ho doma vykladali, mama sa Niny spýtala, či má radosť.

„Mám,“ vravela a usmiala sa.

„Mne sa zdá, že sa vôbec netešíš,“ podotkla znepokojene Lujza Elena a sama sem-tam zvyškla, aby rozveselila atmosféru.

Večer vzal Kamil štvorec hrubého filcu a prinitoval k nemu remene, podbrušník a strmene. Na druhý deň sa prišiel pozrieť Fatrsík. „Kúpil si ročiaka za šesťtisíc?“ smial sa ako kôň. „Na ňom sa predsa ešte nedá jazdiť, musí dorásť!“

Kamila obľal studený pot, nechal sa oklamať. Správca v zoo musel vycítiť, že o koňoch veľa nevie, a predal mu nedospelého poníka za prehnanú sumu. Fatrsík bol skúsený priekupník, za také peniaze by ho nikdy nevzal. Sám zvažoval, či jedného nezloženie vnučkám, ale nikdy sa neodhodlal. Zostal pri ťažnom koni, zväžal s ním seno z neďalekých lúk a na jeseň aj palivové drevo z lesa. Nakoniec Kamila prehovoril, aby predsa len Kuba vyskúšali, veď Nina aj tak nič neváži. Dali mu sedlo a vzali ho na dvor. Dievča vysadili hore. Poník mal len ohlávku, Kamil ho mal na krátkom lane. Nina sa držala hrivy. Vôdzky a uzda ešte chýbali, zohnali si ich až neskôr. Fatrsík rozjarene pleskol Kuba po zadku, zviera sa splašilo a rozbehlo sa dolu cestou k mostíku